

GLOSSARI

No podem suportar l'actitud dels qui, segons la dita castellana, fan llenya de l'arbre caigut. De cap manera! Al caigut cal redreçar-lo, i si només està a punt de caure, cal allargar-li una mà. En aquest moment històric, nosaltres allarguem la mà a la premsa confederal i anarquista.

Tothom sap que estem voltats de mal intencionats que van dient que el darrer «putsch» fou de caràcter anarquista, i que en fracassar aquell quedava, de fet, en liquidació la gloriosa força teòrica de l'anarquia. Aquesta espècie fallaçiosa pot desmentir-se de seguida recordant al nostre distingit públic que l'anarquista com a individu no s'equivoca mai. Si això, que és del domini universal, té una força amb llei d'obligar, imagineu-vos la lluminosa clarividència que ha de presidir els acords de la col·lectivitat comunista llibertària. Però estem perdent el temps, defensant quelcom que, com tothom sap, està fora de l'abast de la calúnnia, per tractar-se de la flor i nata de la revolució, de la part sana i popular, etc.

Ara bé. El que ens escau és desvirtuar el rastre que ha deixat la vil calúnnia («Calúnnia, que algo queda») i sortir en defensa de la justícia i del dret. Per això, ens caldrà esbossar a grans trets una mica d'història. Abans —del «putsch»— la premsa confederal, emparant-se en la seva condició de representant del Poble Veritable i Genuí, cantava les veritats i les altres coses d'una manera que feia bo de llegir. Deia el que li donava la gana, però d'una manera fina, això sí, perquè mai no va passar de qualificar de «cuchipán» a tal o qual autoritat que li fes peça. La premsa de les altres organitzacions callava com una morta, o tot el més deia que sí a tot, inspirant-se en l'instint de conservació i en el respecte a la veu del Poble Veritable i Genuí.

Però se celebra el «putsch», i algú en surt amb les mans al cap. La calúnnia abans esmentada comença a circular insistentment. Conseqüència immediata? La premsa confederal, indignada per tanta vilèsia, adopta una actitud digna i es queda a l'expectativa. Les llengües viperines, però, no cessen i fan córrer que és que s'ha tornat mansa. Quin fàstic!

Entretant, la premsa de les altres organitzacions acaba d'arrodonir la maniobra. En el curs d'una matinada memorable, perd la por i es llança, i comença a dir que si els tramvies, que si els taxis, que si els autobusos, que si els «metros», que si els cinemes, que si els teatres, que si aquí, que si allà, etc. Com si no constés de sempre que el negoci és el negoci i, a més, que el negoci no té entranyes. I ara diem: si acceptàvem que el negoci burgès no tingués entranyes, per quins setze sous hem de voler que el negoci confederal en tingui? La resposta només pot ésser una: ganes que tenim de fer la contrarevolució. Ni més ni menys.